

BADALARIS - AYÇA ŞEN

BADALARİS - AYÇA ŞEN

8 - 28 Mayıs 2014
8th - 28th May 2014

MERKUR

Badalaris'e hoş bulduk

İmgelemden yoksun bir savaşçı için ne söylenebilir? Kusursuz bir asker olabilir ama orduları komuta edecek olursa fetihler yapamaz. Bu durum, yetilerin komutasını imgelemden alarak örneğin dilin bilinmesinin ya da olguların gözlenmesinin hizmetine veren bir şairin ya da bir romancının durumuyla kıyaslanabilir. İmgelemden yoksun bir diplomat hakkında ne söylenebilir? Geçmişte yapılmış anlaşmaların ve bağlaşıkların tarihini çok iyi bilebilir ama gelecekte yapılacak anlaşmaları ve bağlaşıkları sezinleyemez. Peki, imgelemden yoksun bir bilgin hakkında? Öğretilmiş ve öğrenilebilecek her şeyi öğrenmiştir ama henüz ortaya çıkarılmamış yasaları bulgulayamaz. İmgelem, gerçek olanın kraliçesidir; olasılık da gerçek olanın eyaletlerinden biridir. Sonsuzlukla olumlu bir akrabalık ilişkisi içindedir.

Charles Baudelaire

Bu serginin çıkış kaynağı trafikte birdenbire gördüğümüz bir guguk saati. Aslında o bir guguk saati miydi yoksa biz onu guguk saati olarak mı gördük, bilmiyorum. Ama gördük. Bundan eminim. Mekanlardan bahsediyorduk. Görünmeyen ama aslında varolan mekanlardan. Ağzımızın içi gibi... Sonra Ayça Şen, babaannesinin evindeki guguklu saati hatırladı. İçinden kuş çıktığına göre saat başı, arkasında koca bir mekan vardı.

Kim bilir bu boşluğun içinde daha neler olabilirdi? Kim bilir bu boşluğun içine neler sığardı? Babaanne evi, onu hatırlayanı tüm başka nesneleriyle birlikte başka bir zamana kaydırılmış olmalı. Bense guguk saatinin içinin iyi bir konu olabileceğini düşünüyorum. Mekan adına, görünmeyen boşlukların her zaman iyi bir konu olduğundan emin. Derken ikimiz de düşüncelerimizden, yanımızdan geçen kamyonetin arkasına iplerle bağlanmış guguk saatini gördüğümüzde kendimize geliyoruz. Gittiğimiz yerlerden dönerek... Şimdiye. Guguk saati tam önümüzde. Sanırım her serginin bir başlangıç noktası vardır. Guguk saatinin bizi peşine taktığı an, bu serginin başlangıç noktası...

Bu sergi için defterlerine çok eskiz yaptı Ayça... Guguklu saatin içini yaptı. Kapısını... Kuşun çıktığı deliğin arkasını... Guguklu saatin mekanizmasını... Perdenin arka tarafını çizdi. Çizerken anımsadı... Onun saydığı zamanları kendisinin nasıl saydığını... Badalaris belki de bu saatin içinden çıktı. Bazı zamanları nasıl saydığını hatırlayarak...

Ayça Şen'i zaten bir anlatıcı olarak tanıyoruz. Kimi zaman radyo programında anlatıyor. Kimi zaman romanları aracılığıyla... Bazen köşe yazılarıyla... Şimdi resimleriyle anlatıcı. Resimleriyle anlatmaya kalkışıyor. Anlattıkları, kronolojik bir hikayenin kesitleri değiller kesinlikle... Bunlar aksine hatırlanan her zaman gibi kronos'u parçalayan, hafızanın kronos'tan kendini sakladığı kuytularda, köşelerde, sayılmayan, saatten mahrum imgeler yığını.

Ortaya çıktıkları andan itibaren yayılmacı olduklarına şüphe yok. Bu kağıt üzerindeki yayılmacı imgelem dünyası, birer günlük sayfası gibi... Aslında hatırladığı, kendine ait her şeye dair. Bir sürü kafalar, belki hayvancıklar, öfkeli denilemeyecek sabırlı fakat kasmaya meyilli taşkın bir dil. Şoyutlamaya pek izin vermeyen, alaycılıktan uzak, sadık bir hatırlama sürecinin sonuçları...

Karalama olamayacak kadar derli toplu, mizaha başvurmayacak kadar açık ama hayli saplantılı, düşlemelerden örülü... Andre Breton'un otomatik psişik resim dediğine atıflar taşıyan bir kilittlenmişlik, kendi üzerine kapanmışlık, izleyiciyi düşünmeksizin... Hem insanlar, hem hayvanlar, hem bitkiler, birbirlerine yapışık, birbirlerinin içinden çıkan, elle adeta yoğrulmuş, biçimleştirilmiş hep stilize bir figürasyon. Belli bir gerçeküstücülükle belli bir realizm arasında salınan bir uçtan diğer uca gidip gelen kim bilir belki guguk kuşunun sarkacı olmayı dileyen. Absürd bir dramatizasyon tadı. Yüksek kaligrafik hareket kabiliyeti. Büyük sürprizlere gebe... İçinde taşıdığı çelişkilere kesin yanıtlar arayan bir imge ordusu. Tarihsel bir kökten ziyade popüler kültüre göz kırpan bir kıvraklık ama bu kıvraklıkla savaşmayan barış içinde olan kişisellik.

Bu bir ilk sergi. Şen'in çok disiplinli anlatıcılığının birbirimize fazla aşına çağdaş sanat dünyasına özgür bir nefes olacağı aşikar. Lakin bu anlatı'nın son derece kişisel, feminist bir sözlüğe dair kelimeler üretme potansiyeli taşıdığını görmekten kendimizi alamayız. Anlatıcı, anlatıyor olmakla aktarıyor olmak arası melez bir yerde durmakta. Şimdilik bu melezlik hayli kıymetli. Bunun zaman içinde nereye doğru sıçrayacağını izlemek büyük bir heyecan dalgası yaratıyor. Zaman, Ayça Şen'in anlatıcılığının mı aktarıcılığının mı galip geleceğini gösterecek. İşte bu yüzden Badalaris, özgür bir dili müjdelemekte. Şu anda yapmamız gereken bu kaligrafik nüktedanlığın tadını çıkarmak, bambaşka kategorilerde sözelliğiyle ve satırlarıyla şu ana kadar anlatıcı olmuş sanatçının resimlerini önyargısız ve incelikli bir dikkatle izlemek. Onların sanatçının içiyle dışı arasındaki bağlantı noktalarını keşfetmek...

We're Honored to Badalaris

What can we say about the soldier who has no imagination? He can be a splendid soldier but he cannot become a conqueror if he tends to command the armies. We can compare this situation to that of the poet or novelist, who takes the command of talents away from imagination, and gives them to the service of understanding the language or observance of facts.

What can we say about a diplomat who has no imagination? He can very well know the history of past agreements and allies, but he cannot perceive future ones. How about a philosopher without imagination?

He has the knowledge of everything that could be taught and learned, but he cannot discover laws, that have not been formulated yet. Imagination is the queen of what is real; and probability is one of the states of reality. They are in a positive relationship with infinity...

Charles Baudelaire

The emerging point of this exhibition is the cuckoo clock that we have suddenly seen at the traffic. Actually, was it a cuckoo clock or was it us who had seen it like that, I don't know. But we've seen it. I'm sure. We were talking about places. The unseen, but actually existing places. Like the inside of our mouths... Then, Ayça Şen remembered the cuckoo clock at her grandmother's home. If there's a bird always going out from it in every hour, there must be a huge place behind it. Who knows, what else can be in this hole? Who knows, what else may this hole include? The grandmother's home must have shifted whoever remembering it to another time zone. What I was thinking was that the inside of the cuckoo clock could be a good subject.

With regards to places, she is sure that the unseen holes are always a good subject. Right at that moment, we recover from our ideas seeing a cuckoo clock, tied with strings to the van passing us. Returning from places we have been to, To the present. The cuckoo clock is right in front of us. I guess, all exhibitions have a starting point. The moment the cuckoo clock tagged us along is the starting point of this exhibition.

For this exhibition, Ayça made a lot of sketches on her notebooks. She drew the inside of the cuckoo clock. Drew the door; the back of the hole where the bird comes out... The mechanism of the cuckoo clock...

She drew behind the curtains. As she drew, she remembered... the times she had counted what cuckoo clock had counted... Maybe Badalaris had come out of this this clock. Remembering how she had counted certain times...

We already know Ayça Şen as a narrator. Sometimes, she narrates at a radio programme. Sometimes through her novels... Sometimes at newspaper columns... Now she is a narrator with her paintings. She attempts to narrate through her paintings. What she narrates are absolutely not sections of a chronological story...

On the contrary, these are pile of images that dismantle the chronos and uncounted at canny and corners, where the memory hides itself from the chronos; images deprived of time. No doubt that they are expansionist from the moment they emerge. This expansionist world of imagination on paper is like a page of a diary ... Indeed, it is about what she remembers, about everything pertaining to herself. Lots of heads, maybe little animals; a language we cannot call angry; a patient but excessive language tending to throw up. Consequences of a loyal remembering process that does not allow abstraction and is away from sarcasm... Too orderly to be a scribble, too open in order to avoid appealing to humor, but quite obsessive, knitted by imagines... A locking up position carrying attributes to what Andre Breton calls automatic psychic painting; self-closure, without caring for the audience... Both human beings and animals, and also plants attached to each other, coming out of each other; always a stylized figuration as if kneaded or formed by hand.

Swinging between a certain surrealism and a certain realism, going from one edge to the other; who knows maybe wishing to be the pendulum of a cuckoo clock. Taste of an absurd dramatisation. Highly calligraphic ability of movement. Due to great surprises... An army of images looking for definite answers for inner contradictions. A fluency winking at popular culture rather than at historical origin; and an intimacy that does not fight with, that is peaceful with this fluency. This is a first exhibition. It's apparent that Şen's multidisciplinary narrating will be a free breath to contemporary art world, whose members are familiar to each other. However, we cannot avoid seeing that this narration has a potential to produce words belonging to an absolutely intimate, feminist dictionary.

Narrator stands at a hybrid place between narrating and transmitting. For the time being, this state of hybridity is quite precious. It already creates a huge wave of excitement to observe where it will jump over time. Time will show whether Ayça Şen's narrator or transmitter side will overcome. That's why Badalaris heralds an independent language. What we should do now is to enjoy this calligraphic humor, and to watch, without any prejudice and with care, the paintings of the artist, who has been a narrator till now with her sound and lines from very different categories. We should try to discover their connection points with the inner and outer face of the artist...

Ayşegül Sönmez, Nisan, 2014, Fenerbahçe.

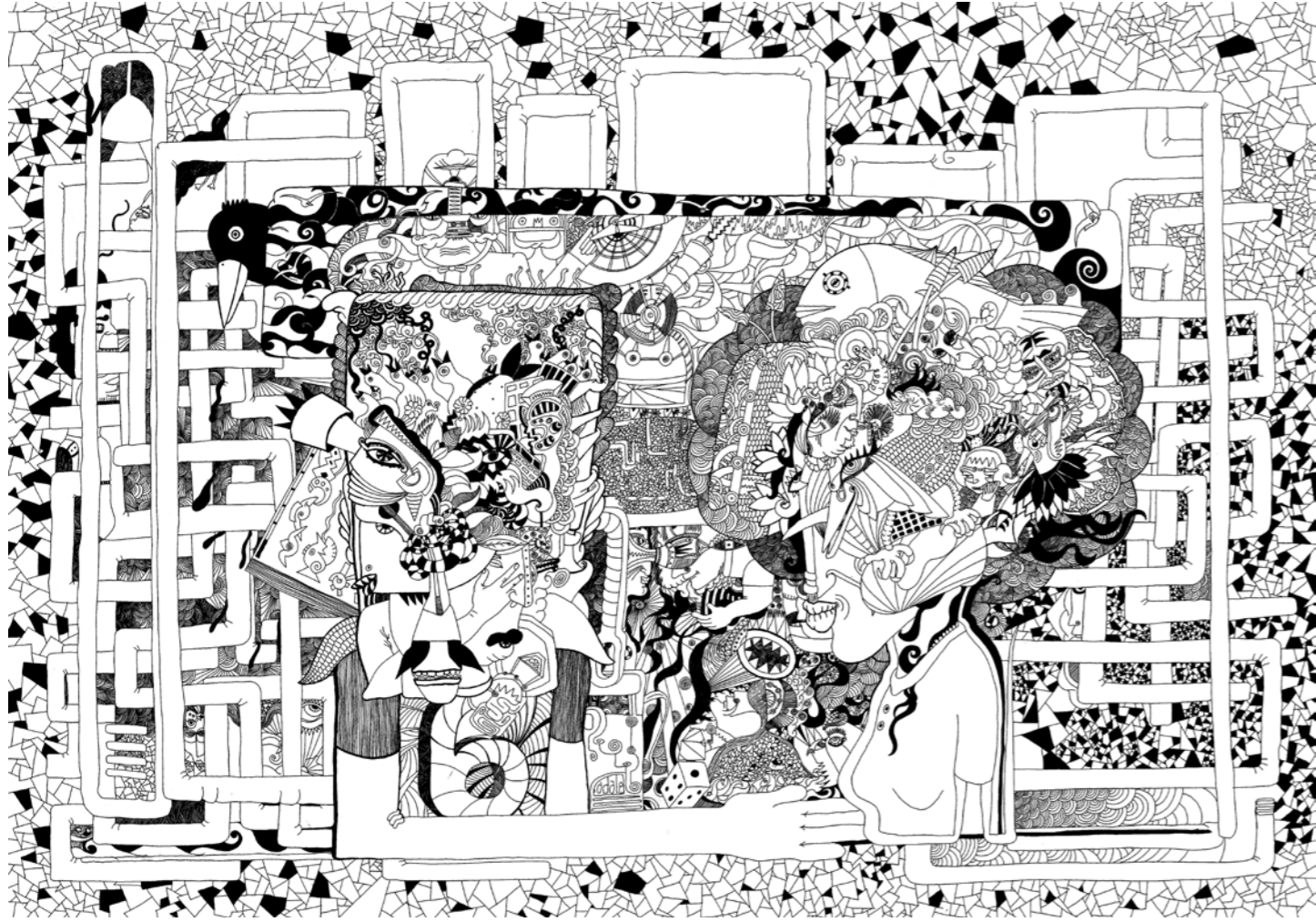
Ayşegül Sönmez, Nisan, 2014, Fenerbahçe.

"Cadı". 70 x 100 cm. Kağıt üzerine kuru boya. 2011
"The Witch". 70 x 100 cm. Dry paint on paper. 2011

"Portre". 65 x 50 cm. Kağıt üzerine çini mürekkebi. 2014
"Portrait". 65 x 50 cm. Indian ink on paper. 2014

"Kadın ve Erkek". 70 x 100 cm. Kağıt üzerine çini mürekkebi. 2014
"Woman and Man". 70 x 100 cm. Indian ink on paper. 2014

"Çöpünü Döken Kadın". 134 x 90 cm. Kağıt üzerine çini mürekkebi. 2014
"Woman Pouring Her Rubbish". 134 x 90 cm. Indian ink on paper. 2014

'Terzi', 255 x 150 cm. Kağıt üzerine akrilik kalem. 2014
'Tailor', 255 x 150 cm. Acrylic pen on paper. 2014

'İsimsiz', 65 x 50 cm. Kağıt üzerine çini mürekkebi. 2014
'Untitled', 65 x 50 cm. Indian ink on paper. 2014

"Sarmal". 135 x 88 cm. Kağıt üzerine çini mürekkebi. 2014
"Scroll". 135 x 88 cm. Indian ink on paper. 2014

"Ağaç". 147 x 191 cm. Kağıt üzerine kuru boya, kalem. 2013
"The Tree". 147 x 191 cm. Dry paint on paper. 2013

"Hamile", 70 x 10 cm. Kağıt üzerine çini mürekkebi. 2014
"Pregnant", 70 x 10 cm. Indian ink on paper. 2014

"Her Yer 1/1", 145x90 cm. Kağıt üzerine çini mürekkebi. 2014
"Every Where 1/1", 145x90 cm. Indian ink on paper. 2014

"Tasadüf". 255 x 150 cm. Kağıt üzerine akrilik kalem. 2013
"Coincidence". 255 x 150 cm. Acrylic pen on paper. 2013

AYÇA ŞEN

14 Temmuz 1972 yılında doğdu.

Çocukluğundan itibaren radyo çocuk korosunda müzik ve annesinin vitray atölyesinde desen ve resim ile ilgilendi.

1991 yılında Mimar Sinan Ün. Güzel Sanatlar Fakültesi'nde Seramik bölümüne ve aynı yıl İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuvarında Yarı Zamanlı Şan Bölümüne girdi.

Özel radyoların hayata girmesiyle üniversite eğitimini yarım bırakıp çalışma hayatına atıldı ancak resim yapmayı hiç bırakmadı.

1993 yılından itibaren radyolarda yaptığı programlarla büyük bir dinleyici kitlesi edindi.

Çeşitli gazetelerde köşe yazarlığı yaptı, üç tane roman yazdı. Bir dönem yaptığı Astronot albümü çerçevesinde bir dizi konser verdi. Albüm kapağına çizimler yaptı, bazı çizgi dergilerinde kısa çizgi hikayeleri yayımlandı.

2010 yılından itibaren evini atölye haline getirerek kendini resme verdi.

Badalaris, sanatçının ilk solo sergisidir.

AYÇA ŞEN

Born in 14th July 1972.

She had interested in music in radio children chorus and painting in her mother's stained-glass studio since her childhood.

In 1991, she had attended to Mimar Sinan Fine Arts University in the department of Ceramic, at the same time she entered to Istanbul University State Conservatory, department of Singing as part time.

She left her university education with the private radios' activation in life, she entered the work-life but never quit painting.

From 1993, with her programmes on the radio, she had got huge audience.

She wrote columns in various newspapers, wrote three novels, some cartoon stories had been released on some cartoon magazines.

From 2010, she had turned her home into a painting studio and gave herself to painting.

Badalaris is the first solo exhibition of the artist.

MERKUR

α | Mim Kemal Öke Cad.
Erenler Apt. No:12 D:2
Nişantaşı / İst
† | +90 212 225 37 37
+90 212 231 69 87
f | +90 212 231 55 07
e | galeri@galerimerkur.com
w | www.galerimerkur.com

